Carta del Prelat (setembre 2010)

Les nombroses celebracions litúrgiques d’aquest mes de setembre serveixen de guia a la carta que el Prelat de l'Opus Dei adreça als fidels de l'Obra.

03/10/2010

Estimats: que Jesús em guardi les filles i els fills!

Com cada any, a mitjans d’aquest mes celebrem la festa de l'Exaltació de la Santa Creu, que ens mou a contemplar plens d’agraïment la

meravella que tant va estimar Déu al món que li va lliurar el seu Fill únic perquè tot el qui creu en Ell no es perdi, sinó que tingui vida eterna [1] .

El Verb de Déu es va fer home i va prendre la condició de servent, obedient fins a la mort i mort de creu [2] , per salvar-nos. Per això, « **en aixecar els ulls cap al Crucificat, adorem Aquell que va venir per treure el pecat del món i donar-nos la vida eterna. L'Església ens convida a aixecar amb orgull la Creu gloriosa perquè el món vegi fins on ha arribat l'amor del Crucificat pels homes, per tots els homes. Ens convida a donar gràcies a Déu perquè d'un arbre portador de mort, ha sorgit de nou la vida** » [3] .

Per als fills de Déu a l'Opus Dei, aquesta festa té un significat especial, des que el Senyor il·lustrà al nostre

Pare perquè comprengués més profundament que som cridats a alçar la Creu de Crist en la cimera de totes les activitats humanes nobles. « ***Instaurare omnia in Christo, dóna com a lema sant Pau als cristians d'Efes (Ef. 1, 10); informar tot el món amb l'esperit de Jesús, col·locar Crist a l'entranya de totes les coses. Si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum (Jo 12, 32), quan seré enlairat de terra, tot ho atrauré cap a mi. Crist amb la seva Encarnació, amb la seva vida de treball a Nazareth, amb la seva predicació i miracles per les terres de Judea i de Galilea, amb la seva mort en la Creu, amb la seva Resurrecció, és el centre de la creació, Primogènit i Senyor de tota criatura*** » [4] . I, per col·laborar en l'aplicació de la Redempció a totes les ànimes, el Senyor ens ha ofert també el treball professional, que, amb la seva gràcia, hem de fer amb perfecció humana, amb esperit de

servei i rectitud d’intenció, tractant de convertir-ho en oració.

Del sacrifici de Crist brollen totes les gràcies que Déu dispensa als homes. Per això, no cal posseir la vida sobrenatural, participar en la missió redemptora de Jesús, si no ens unim afectivament i efectivament a la Santa Creu: en primer lloc, vivint el millor possible la Missa, on ens trobem de manera sacramental, però realment , davant el diví Sacrifici del Calvari, que, a més, ens impulsa a rebre amb alegria les contrarietats i penes del nostre caminar a la terra, més encara, a cercar activament la mortificació i la penitència voluntàries, en les petites coses de cada jornada. «Quina felicitat tenir la Creu! -Exclamava un Pare de l'Església-. Qui té la Creu té un tresor» [5] . Però constituiria un error seriós confondre la Creu amb la tristesa, amb la resignació, amb un panorama lúgubre, perquè és tot el

contrari: ens porta i ens mena a la felicitat que és en Crist, i en Crist crucificat [6] .

Sant Josepmaria va saber molt de sacrifici des que el Senyor es va ficar ben aviat en la seva ànima, preparant-lo per a la missió que havia de confiar-li: la fundació de l'Opus Dei. Sempre va acceptar els diferents tràngols penosos amb ànim agraït, encara que de vegades no els entengués. Impulsat per l'Esperit Sant, aviat va percebre amb profunditat que la Creu anuncia i anunciarà sempre la garantia de l'eficàcia sobrenatural en la missió apostòlica.

« ***Justament, aquesta admissió sobrenatural del dolor suposa, al mateix temps, la major conquesta. Jesús, morint a la Creu, ha vençut la mor; de la mort, Déu en treu vida. L'actitud d'un fill de Déu no és la d'un que es resigna a la seva***

tràgica desventura, és la satisfacció de qui ja assaboreix amb anticipació la victòria. En nom d'aquest amor victoriós de Crist, els cristians hem de llançar-nos per tots els camins de la terra, per ésser sembradors de pau i d'alegria amb la nostra paraula i amb les nostres obres. Hem de lluitar -lluita de pau- contra el mal, contra la injustícia, contra el pecat, per proclamar així que l'actual condició humana no és la definitiva, que l'amor de Déu, manifestat en el Cor de Crist, assolirà el gloriós triomf espiritual dels homes » [7] .

La fecunditat joiosa de la Creu es posa novament de manifest en la commemoració litúrgica dels Dolors de la Verge Mare de Déu, el dia 15. L'Església ens convida a contemplar Maria amb el seu Fill, que -cosit a la Creu per amor- mor pels nostres pecats. La Providència divina havia

previst la seva presència al Gòlgota en aquella hora, també perquè Jesús confiés els homes a les cures de la seva Mare: *Dona, aquí tens el teu fill* ***[8]*** , li diu. I Ella, enmig d'un grandíssim dolor, ens acull realment, ja que també escolta: *aquí tens la teva Mare* ***[9]*** , quan el Senyor es dirigeix a Joan. Mentre Jesús moria, nosaltres naixíem a la vida de la gràcia, l'existència nova d'unió amb Déu, amb la cooperació activa de la Mare de Déu.

Molts sants i escriptors espirituals han posat de relleu que, si en el naixement de Jesús a Betlem li van ser estalviats a la Mare els dolors de la maternitat física, no va succeir així en el moment del nostre naixement espiritual. «La maternitat universal de Maria, la "Dona" de les noces de Canà i del Calvari, recorda a Eva, "mare de tots els vivents"(Gn 3, 20). No obstant això, el moment en que havia contribuït a l'ingrés del pecat

en el món, la nova Eva, Maria, coopera en l'esdeveniment salvífic de la Redempció(...).

»Amb vista a aquesta missió -explicava el Papa Joan Pau II-, a la Mare se li demana el sacrifici, per Ella molt dolorós, d'acceptar la mort del seu Unigènit(...). El seu "sí" a aquest projecte constitueix, per tant, una acceptació del sacrifici de Crist, que Ella generosament acull, adherint-se a la Voluntat divina. Encara que en el designi de Déu la maternitat de Maria estava destinada des de l'inici a estendre's a tota la humanitat, només en el Calvari, en virtut del sacrifici de Crist, es manifesta en la seva dimensió universal» [10] .

Filles i fills meus, la nostra tasca d'ànimes donarà fruit abundant si -amb ànim serè i també feliç- estem ben units a Jesucrist a la Creu, molt a prop de la Verge Dolorosa. « ***La***

Redempció , que fou consumada quan Jesús morí en la vergonya i en la glòria de la Creu, escàndol per als jueus, niciesa per als gentils (1 Cor 1, 23), per voluntat de Déu continuarà fent-se fins que arribi l'hora del Senyor. No és compatible viure segons el Cor de Jesucrist, i no sentir-se enviat, com Ell, peccatores salvos facere (1 Tm 1, 15), per a salvar tots els pecadors, convençuts que nosaltres mateixos necessitem confiar cada dia més en la misericòrdia de Déu. D'aquí ve el desig vehement de considerar-nos corredemptors amb Crist, de salvar amb Ell totes les ànimes, perquè som, volem ser ipse Christus, el mateix Jesucrist, i Ell es va donar a si mateix en rescat per tots (1 Tm 2, 6) » [11] .

Aquest és el camí que han seguit els deixebles de Jesús des del començament mateix del

cristianisme. Recolzats en la fortalesa de la Creu, van donar a conèixer el missatge de Crist a les persones amb les que es relacionaven, que moltes vegades es trobaven molt apartades de Déu. Així, amb la gràcia del Senyor i amb la perseverança d'aquells primers, es va obrar el prodigi de la conversió del món pagà.

El dia 21 commemorem sant Mateu, un dels primers Dotze, que segons la tradició, després d'escriure l'Evangeli que porta el seu nom, va patir martiri a Pèrsia. Ell mateix havia estat destinatari directe de l'afany d'ànimes del Redemptor, que el va cridar a seguir-lo sent publicà; circumstància que -per la major part dels israelites- era sinònim de pecador públic. « **Davant aquesta referència** -comenta Benet XVI-, **salta als ulls una dada: Jesús no exclou ningú de la seva amistat. És més, justament mentre es troba assegut a taula a casa de Mateu-**

Leví, responent als qui s'escandalitzaven perquè freqüentava companyies poc recomanables, pronuncia la important declaració: "No necessiten metge els sans sinó els malalts, no he vingut a cridar justos, sinó pecadors"(Mc 2, 17). La bona nova de l'Evangeli consisteix precisament en què Déu ofereix la seva gràcia al pecador » [12] .

L'exemple de Crist serà sempre un esperó per l'afany apostòlic de tots els deixebles. També nosaltres ens movem en el si d'una societat en la qual, malauradament -ho dic sense tragèdia-, moltes persones no saben res de Déu. Altres caminen per la terra com si no el coneguessin, lluny dels seus manaments i dels seus ensenyaments. A tots hem d'adreçar-nos per apropar-los al Senyor. Recordo l'alegria amb que el nostre fundador va acollir els ensenyaments del Concili Vaticà II, en veure que «

prenia cos amb renovada intensitat aquesta preocupació de dur la Veritat als qui fan via apartats de l'únic Camí, del de Jesús, ja que -escrivia- ***em consumeix la fam que se salvi la humanitat entera*** » [13] . Bé podem afirmar que, en les circumstàncies actuals, les fronteres de l'apostolat *ad fidem* , tan estimat per sant Josepmaria, s'han dilatat extraordinàriament.

En el tracte amb els nostres companys de feina, no ens deixarem arrossegar per cap accepció de persones. Com repetia incansablement sant Josepmaria, no hi ha una ànima que resti exclosa de la nostra caritat. Més encara, hem de dispensar un tracte ple d'afecte als qui es troben més allunyats de Déu. «Els enemics de Crist -comentava el nostre Pare en una ocasió- li retreuen que sigui amic dels pecadors. És clar! I tu també! Si no, com els hem de

convertir?, com els anem a apropar al Metge diví?

»¡Naturalment que som amics dels pecadors! Tu pots fer aquesta tasca en la mesura que l'amistat amb aquests homes no sigui un perill per a la teva vida interior, sempre que tinguis la suficient temperatura espiritual per aixecar la d'aquelles persones sense perdre la teva.

» ***Sí!, Amics dels pecadors, amics de veritat: amb la vostra oració, amb el vostre tracte agradable i sincer, noble, però evitant que allò sigui un perill per a la vostra ànima*** » [14] .

Cada persona amb la qual coincidim, pel motiu que sigui, ha de suscitar en nosaltres veritables fams d'apostolat, desitjos d'ajudar a que s'apropi més a Jesucrist. Sobre nosaltres grava el deure de contagiar a tots el foc d'amor de Déu que ha de consumir. Per això, en entrar en contacte amb

algú, de seguida hem de preguntar-nos: com animar-lo a situar-se més a prop de Déu? Què li puc suggerir? Quin tema de conversa sé treure, que li serveixi per conèixer millor la doctrina cristiana?

És lògic aquesta manera de procedir. El Papa Benet XVI explica que « **qui ha descobert el Crist ha de portar a altres cap a Ell. Una gran alegria no es pot guardar per un mateix. Cal transmetre-la** » [15] . Així s'han comportat els seguidors fidels del Senyor en totes les èpoques. «Quan descobriu que alguna cosa us ha estat de profit -predicava sant Gregori el Gran-, procureu d'atraure els altres. Teniu, doncs, que desitjar que altres us acompanyin pels camins del Senyor. Si aneu al fòrum o als banys, i topeu amb algú desocupat, el convideu que us acompanyi. Apliqueu a la vida espiritual aquest costum terrenal i,

quan aneu a Déu, no ho feu sols» [16] .

Ja us vaig explicar com he reviscut els dies que el nostre Pare va passar a l'Equador, gastant-se i gastant-se, sense queixar-se de no comptar amb les forces físiques; al Perú, on va tractar molt Jesús Sagramentat, acudint a Maria i Josep; al Brasil, admirant la bigarrada multitud de persones que hi vivien, i que són una esperança de collita per a Déu.

Fa uns dies, convidat pel Bisbe de Torun, a Polònia, he assistit a la intitulació a sant Josepmaria d'una església d'aquell lloc i a la col·locació d'una relíquia del nostre Pare. Causa molta alegria veure com s'estén pel món la devoció al nostre Fundador, despertant en innombrables ànimes el desig de santificar-se en la vida ordinària. Acompanyeu-me en la meva acció de gràcies.

I pregueu pels germans vostres Agregats als qui impartiré l'ordenació presbiteral, a Torreciutat, el proper dia 5 de setembre. Seguiu demanant cada dia, ben units a les meves intencions, pel Papa, pels Bisbes i els sacerdots del món sencer.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+Xavier

Solingen, 1 de setembre de 2010.

.....

[1] Jo 3, 16

[2] Cf. Flp 2, 8

[3] Benet XVI, Homilia, 14-IX-2008

[4] Sant Josepmaria, És Crist que passa, n. 105

[5] Sant Andreu de Creta, Sermó 10, sobre l'Exaltació de la Santa Creu (PG 97, 1020).

[6] Cf. 1 Cor 1, 23

[7] Sant Josepmaria. , És Crist que passa, n. 168

[8] Jo 19, 26

[9] Ibíd. 27

[10] Joan Pau II, Discurs en l’audiència general, 23-IV-1997

[11] Sant Josepmaria, És Crist que passa, n. 121

[12] Benet XVI, Discurs en l’audiència general, 30-VIII-2006

[13] Sant Josepmaria, Amics de Déu, n. 226

[14] Sant Josepmaria, Notes d’una meditació, 15-IV-1954

[15] Benet XVI, Homilia, 21-VIII-2005

[16] Sant Gregori el Gran, Homilies sobre els evangelis 6, 6 (PL 76, 1098)

pdf | document generat automàticament des de https://opusdei.org/ca-es/article/carta-del-prelat-setembre-2010/ (04/02/2026)